

Under Sagens Behandling i Lands-tinget blev der stillet Forslag om, at der i Stedet for de private Fæsteforretninger skulde oprettes offentlige kommunale Fæstefontorer. Dette Forslag er ogsaa blevet fremdraget og behandlet i Udvalget. Et Mindretal (Hørdum og Korsgaard) er af den Mening, at det i alt Fald for Kjøbenhavn's Vedkommende vilde være rigtigst at foretage denne Forandring.

Flerparten (Bertelsen [Hjørring A. 5te B.], S. P. Christensen, Holch, H. Holm, Klein, Nielsen-Grøn, Dusen, Plesner og Trier) deler ikke denne Opfattelse, da disse Kontorer formentlig ikke ere i Stand til at byde noget som helst Gode, som den private Fæstemand ikke er i Stand til at byde, og ifølge Forholdenes Natur ville komme til at indtage en passiv Stilling, idet deres Virksomhed nærmest vil blive indskrænket til at anvise ledige Pladser og ledigt Dyende. Det Dyende, der haardest trænger til en hjælpende Haand, vil i alt Fald let komme til at savne en saadan; for Øjeblikket er det ikke saa sjældent Tilfældet, at et Dyende, der er blottet for alt og ude af Stand til at hjælpe sig selv, ved at henvende sig til en Fæstemand for at faa Plads, hos ham kan finde personlig Støtte og Vejledning ud over den blotte Anvisning af Plads eller Vortfæstning; men dette vil ikke kunne finde Sted ved Henvendelse til offentlige Kontorer. Desuden vil der ogsaa med Rette kunne gøres Indvendinger imod, at der med ikke ubetydelige Udgifter oprettes en Del Embeder, for at Husbond og Dyende kan finde hinanden.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer og de stillede Ændringer skal i øvrigt bemærkes:

Til § 1.

Ændringsforslaget under Nr. 3, der gaar ud paa, at Loven umiddelbart skal gælde for hele Landet, er begrundet ovenfor. Under Nr. 4 er det foreslaaet at ombytte

Ordet „Tilladelse“ med „Bevilling“, idet denne Benaevnelse formentlig stemmer bedst med den almindelige Sprogbrug, naar det er en offentlig Myndighed og ikke en privat Mand, der giver Tilladelsen. Ændringsforslagene under Nr. 5 og 6 ere stillede for at forebygge en Omgaaelse af Loven, bl. a. gennem Foreninger, hvis Medlemmer for deres Medlemsbidrag have Ret til at søge Foreningens Mellemkomst til Afslutning af Fæstemaal, men i Reglen kun opnaa at blive af med deres Penge.

Da Kvinder ere lige saa godt, i visse Forhold endog bedre skikede til Fæstevirksomhed end Mænd, er der under Nr. 7 foreslaaet, at de optages i Loven, og naar denne i det følgende kun nævner Manden, er det en Selvfølge, at det er bægge Køn, der menes. Ordet „offentlig“ er udeladt her, ligesom det ogsaa foreslaas, at det skal bortfalde i § 4, for at hindre den Misforstaaelse, at der nok maa være Fæstemænd uden Bevilling, naar de ikke i Pladene, ved Skilt eller paa lignende Maade betegne sig som saadanne.

Til § 2.

Udvalgets Flertal er af den Mening, at Kommunalbestyrelsen, der er valgt med det Maal for Øje at varetage Kommunens Tarv, og som i Reglen har Kendskab til de derværende forskellige Forhold og Personer, maa være den Myndighed, der bedst kan have et Øyn over, hvorledes denne Sag kan ordnes paa tilfredsstillende Maade, og der er derfor under Ændringsforslaget Nr. 8 foreslaaet en Afværelse af § 2, som gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen, paa Landet Amtsraadet, bestemmer, hvor mange Fæsteforretninger der maa være, og antager og afstediger Fæstemændene efter de i Paragraffen nærmere bestemte Regler. Paa Grund af de særlige Forhold i Kjøbenhavn meddeles Bevillingen der af Magistraten. For at hindre Ulemper og Udskjælfelser, som finde Sted, naar mange Tjenesteføgende af forskelligt Køn samles hos en Fæstemand, er der stillet